

ефективність фізичної підготовки, але й знизити ризик травматизму, що є важливим аспектом для підтримання фізичного здоров'я в довгостроковій перспективі.

По-друге, в ППФК активно впроваджуються новітні технології, які дозволяють контролювати та аналізувати фізичні навантаження, відслідковувати прогрес тренувань та коригувати програми підготовки в реальному часі. Зокрема, мова йде про використання носимих гаджетів для моніторингу стану здоров'я, програмного забезпечення для розробки тренувальних планів, а також технологій віртуальної реальності для моделювання різних ситуацій, з якими фахівець може зіштовхнутися під час своєї професійної діяльності.

Третій аспект – це міждисциплінарний підхід до ППФК, який передбачає взаємодію з іншими науковими галузями, такими як медицина, психологія, педагогіка та екологія. Залучення спеціалістів з різних сфер дозволяє створювати більш ефективні програми фізичної підготовки, які враховують не лише фізичні, але й психологічні аспекти підготовки фахівців, що сприяє підвищенню їхньої стійкості до стресових ситуацій та покращенню професійної ефективності [1; 2].

Важливим аспектом новітніх підходів є також впровадження соціально орієнтованих програм ППФК. Це дозволяє створювати умови для фізичної активності не лише для професійних спортсменів та фахівців, але й для широких верств населення, що відповідає цінностям сталого розвитку, спрямованим на забезпечення рівного доступу до можливостей для фізичної активності. Це особливо важливо в умовах сучасних соціальних та економічних викликів, коли фізична активність стає не лише засобом підтримки здоров'я, але й інструментом соціальної інтеграції та поліпшення якості життя.

Висновки. Таким чином, новітні підходи до професійно-прикладної фізичної культури в контексті стратегії сталого розвитку включають індивідуалізацію програм фізичної підготовки, використання сучасних технологій для контролю фізичних навантажень, інтеграцію екологічних принципів та міждисциплінарний підхід. Важливою є також соціальна орієнтованість ППФК, що дозволяє залучати до фізичної активності широкі верстви населення. Це сприяє не лише підвищенню професійної підготовки фахівців, але й загальному покращенню здоров'я нації, що є одним з ключових завдань стратегії сталого розвитку.

Література:

1. Петрачков О. В., Білошицький В. В., Любчич Р. І., Коновалов Д. О., Василенко М. М. Удосконалення методичної підготовленості курсантів вищих військових навчальних закладів у системі фізичної підготовки. Інноваційна педагогіка. № 24. Т. 2. 2020. С. 57–61.
2. Романчук С. В. Методична підготовленість командирів підрозділів щодо організації фізичної підготовки курсантів військових навчальних закладів. *Молода спортивна наука України*. 2009. № 13 (Т.4). С. 178–181.

ІГРОВІ ТЕХНОЛОГІЇ У ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ МЕДИЧНОЇ ГАЛУЗІ

Халло О.Є.

кандидат медичних наук,

доцент кафедри гістології, цитології та ембріології

Івано-Франківського національного медичного університету,

м. Івано-Франківськ

Глобалізаційні та інтеграційні процеси, а також технологізація та інформатизація, що відбуваються в усіх царинах життєдіяльності суспільства, зумовлюють суттєві трансформації у вищій медичній освіті.

Оновлення системи фахової медичної освіти спрямоване на формування мотиваційної сфери особистості, володіння широким спектром необхідних фахових

компетенцій, пошук оптимальних шляхів і методичних ресурсів щодо підготовки конкурентоспроможних фахівців, які готові до виконання своїх професійних обов'язків.

Мета – обґрунтувати необхідність використання ігрових технологій у навчанні майбутніх фахівців медичної галузі.

Розглянемо сутність поняття «педагогічні технології».

Поняття педагогічної технології в науковому дискурсі викликає серйозні дискусії, що не дозволяє дати йому однозначного визначення, яке приймалося б усіма представниками наукової спільноти.

Основними характеристиками педагогічної технології науковці називають науковість, системність, інтегративність, концептуальність, умотивованість, інформативність, ефективність, відтворення, гарантованість результату тощо.

Як зазначає Г. Васянович, педагогічна технологія відповідає гуманістичному й антропологічному підходам як методологічним орієнтирам сучасної освіти та навчання. Автор вважав, що викладач повинен володіти педагогічною майстерністю для того, щоб застосовувати інноваційні педагогічні технології [1].

О. Огієнко наводить класифікацію педагогічних технологій та вважає їх ефективними в процесі фахової підготовки майбутніх фахівців медичної галузі. Серед них інтерактивні технології, проектні технології, тренінгові технології, дослідницькі технології та ігрові технології [2].

Натомість, М. Мисливець пропонує освітню (педагогічну) технологію розглядати як технологію загально-педагогічного рівня, а технології навчання (дидактичну технологію) і виховання (виховну технологію) – як взаємопов'язані та взаємозалежні структурні компоненти освітньої (педагогічної) технології, відносячи їх до рівня модульних технологій [3].

Сучасні педагогічних технологій визначаються не лише конкретизацією нових способів та форм організації навчального процесу, а методологією, що лежить в основі тієї чи іншої технології. Обираючи інноваційні технології у підготовці майбутніх фахівців медичної галузі, ми зупинимось більш детально на ігрових технологіях. Вони стали особливо актуальними завдяки широкого застосування комп'ютера у вищій школі. Навчальні ігри цікаві тим, що це одночасно навчання і розвага. Розважальний чинник є мотивуючим стимулом для немотивованих студентів.

Основою сучасних педагогічних технологій навчання і виховання, що використовуються у професійній підготовці майбутніх фахівців медичної сфери, є функціональна модель діяльності фахівця, яка дозволяє звести до мінімуму головні недоліки традиційного підходу (недостатній облік індивідуальних пізнавальних потреб студентів).

Поняття «ігрові педагогічні технології» поєднують широку групу методів, прийомів організації педагогічного процесу в формі різноманітних педагогічних ігор. Слід зазначити, що ігрова діяльність виконує ряд функцій серед яких: комунікативна (міжособистісне спілкування); розвивальна (виникнення інтересу до розваг); діагностична (самопізнання в процесі гри); ігротерапевтична (подолання труднощів, що виникають в процесі іншої діяльності) тощо.

Використання ігор у медичній освіті залежить: по-перше, від здатності викладача реалізувати ігрові технології в симуляційних тренінгах; по-друге, від якісної підготовчої роботи викладача, яка займає набагато більше часу, ніж її проведення.

За характером навчального процесу виділяються такі групи ігор:

- а) навчальні, узагальнюючі, тренувальні;
- б) продуктивні, репродуктивні, творчі;
- в) виховні, пізнавальні, розвиваючі, та ін..

У підготовці майбутніх фахівців медичної галузі необхідно використовувати інтерактивні вправи. Такі вправи повинні містити: інструкцію до виконання вправ;

підготовка до проведення вправи; виконання завдання; презентація та аналіз студентами власних результатів.

Характерною ознакою «педагогічної гри» є наявність чітко поставлених цілей і завдань відповідно до навчально-пізнавальної спрямованості. Потенціал ігрових технологій із позиції пріоритетного освітнього завдання надзвичайно важливий.

Необхідність використання ігрових технологій, таких як ділова та рольова гра, на різних етапах практичного заняття зі студентами різна. Ефективність застосовувати ділової гри при відпрацюванні навичок і вмій де вона використовується як структурний елемент і оцінювальний засіб.

Науковці розрізняють ділові й рольові гри. Рольова гра залежно від комунікативної мети та самостійності учасників, їх характеру: професійні (ділові) гри і комунікативні ситуативно-рольові гри. Перші орієнтовані на формування навичок спілкування, другі на формування реального професійного досвіду.

Основні цілі застосування ділових ігор у освітньому процесі підготовки майбутніх фахівців медичної галузі:

- практична (комунікативні та інтерактивні навички);
- загальноосвітня (установлення міжпредметних зв'язків);
- розвивальна (розвиток професійної компетентності);
- профорієнтаційна (можливість професійного самовизначення).

Завдання ділової гри: повторення й закріплення пройденого матеріалу; надати студенту можливості самостійно розробляти план дії та приймати рішення; уміння працювати в команді.

Ділова гра включає відтворення предметного й соціального професійного змісту, конструювання моделей поведінки майбутньої діяльності медичного працівника. Вона спрямована на досягнення цілей навчання та акцентує особливу увагу на атрибутах діяльності. Під час гри відбувається закріплення умінь і навичок у професійних діях. У процесі ділової гри важливим є наявність чітко визначеної мети, середовища, що адекватно відтворює реалії майбутньої професії та групове оцінювання діяльності студентів.

Основні ознаки ділової гри:

- гра розвивається поетапно: дії, виконані на попередніх етапах, впливають на наступні та на результат у цілому;
- у процесі гри модулюється ситуація наближена до реальної професійної діяльності;
- обов'язковим елементом є створення проблемної або конфліктної ситуації;
- передбачається опис ігрового імітаційного моделювання;
- під час гри учасники демонструють спільну діяльність у рамках передбачених сценарієм ролей;
- контролюється час гри;
- існує система контролю й оцінки дій учасників, наперед визначено очікувані результати.

Найбільш широко використовуються ділові комп'ютерні гри, які надають можливість майбутньому фахівцю медичної галузі моделювати різні професійні ситуації, проектувати способи вирішення професійних завдань. Активне використання комп'ютерних ігор в українських вищих медичних закладах безпосередньо пов'язане з необхідністю інтенсифікації навчального процесу, новими підходами до організації навчання.

Отже, впровадження у професійну підготовку майбутніх медичних працівників сучасних ігрових технологій сприятиме підвищенню ефективності формування їхньої професійної компетентності шляхом розвитку навичок самостійної та збагаченню новітніми науковими досягненнями, професійному самовдосконаленню та саморозвитку.

Література:

1. Васянович Г. П. Психологія і педагогіка: лекції. Вибрані твори: в 5-ти т. Т. 4. Львів; 2010. 512 с.
2. Огієнко О.І. Інноваційні педагогічні технології: посібник. Київ; 2015. 314 с.
3. Прокопенко І.Ф., Євдокимов В.І. Педагогічні технології: підручник. Харків; 2005. 224 с.

ПЛАНЕТАРНЕ ВИХОВАННЯ СТУДЕНСЬКОЇ МОЛОДІ ЯК ЧИННИК РЕАЛІЗАЦІЇ ЦІЛЕЙ КОНЦЕПЦІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Хоменко А.В.

*Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка
allakhomenko@gmail.com*

В умовах глобалізації та зростаючих екологічних, соціальних і економічних викликів, з якими стикається людство, Концепція сталого розвитку набуває все більшого значення. Цілі сталого розвитку, прийняті ООН, окреслюють ключові напрямки для забезпечення збалансованого та гармонійного майбутнього планети. У цьому контексті планетарне виховання студентської молоді стає важливим інструментом формування свідомості та компетенцій, необхідних для реалізації цих цілей.

Студентська молодь є рушійною силою майбутніх змін у суспільстві. Саме ця соціальна група має потенціал стати лідерами, новаторами та відповідальними громадянами, здатними впроваджувати принципи сталого розвитку в різних сферах життя. Планетарне виховання, яке фокусується на формуванні глобального світогляду, екологічної свідомості та соціальної відповідальності, може суттєво вплинути на здатність студентської молоді ефективно вирішувати глобальні проблеми та сприяти сталому розвитку країн і регіонів.

Інтеграція планетарного виховання в систему вищої освіти відповідає сучасним тенденціям інтернаціоналізації освіти: необхідності підготовки фахівців, здатних працювати в мультикультурному середовищі та вирішувати комплексні глобальні завдання. Це особливо актуально в контексті зростаючої мобільності студентів та глобалізації ринку праці. Таким чином, дослідження впливу планетарного виховання на реалізацію цілей сталого розвитку може надати цінні інсайти для вдосконалення освітніх програм та підвищення їх відповідності глобальним викликам сучасності.

Аналіз наукових праць вітчизняних і зарубіжних учених показує, що ця проблема досліджувалася за такими основними напрямками: концепція сталого розвитку та її основні аспекти реалізації в умовах глобалізації та інтеграції (Л. Браун, Г. Брундтланд, О. Висоцька, Г. Дейлі, М. Згуровський, О. Лукаш, Л. Масол, Д. Медоуз, В. Підліснюк, Н. Рідей, Д. Сакс, Н. Стерн та ін.); планетарне виховання молоді в контексті розвитку глобальної освіти (Н. Адлер, В. Андрущенко, Л. Горбунова, У. Кемпф, С. Клепко, В. Кремень, Г. Пайк, Д. Селбі, К. Торрес, Р. Ханві та ін.); взаємодетермінованість екологічної освіти та виховання студентської молоді (А. Вальс, М. Костицька, М. Кроу, Р. Лув, Д. Орт, О. Пометун, Н. Пустовіт, Д. Сіммонс, М. Томасшоу, В. Шевчук та ін.).

Значна кількість досліджень свідчить про важливість і значущість проблеми, проте питання інтеграції планетарного виховання студентської молоді в освітній процес вищої школи як чинника реалізації цілей Концепції сталого розвитку залишається дискусійним.

Планетарне виховання студентської молоді визначається у педагогічній науці як цілеспрямований педагогічний процес формування у студентів глобальної свідомості, планетарного світогляду та відповідальності за майбутнє людства і планети в цілому [3]. Цей процес спрямований на розвиток у молоді розуміння взаємозалежності всіх елементів глобальної системи, здатності мислити критично, готовності до активної